

Vayakhel-Pekudei

THE RELIGIOUS CREATIVE

Is a Religious Lifestyle Compatible with Creative Self-Expression?

PARSHAH OVERVIEW

Vayakhel - Pekudei

Moses assembles the people of Israel and reiterates to them the commandment to observe the Shabbat. He then conveys G d's instructions regarding the making of the Mishkan (Tabernacle). The people donate the required materials in abundance, bringing gold, silver, and copper; blue-, purple-, and red-dyed wool; goat hair; spun linen; animal skins; wood; olive oil; herbs; and precious stones. Moses has to tell them to stop giving.

A team of wisehearted artisans makes the Mishkan and its furnishings (as detailed in the previous Torah readings of Terumah, Tetzaveh, and Ki Tisa): three layers of roof

coverings; forty-eight gold-plated wall panels, and one hundred silver foundation sockets; the parochet (veil) that separates between the Sanctuary's two chambers and the masach (screen) in front of it; the ark and its cover with the cherubim; the table and its showbread; the seven-branched menorah with its specially prepared oil; the golden altar and the incense burned on it; the anointing oil; the outdoor altar for burnt offerings and all its implements; the hangings, posts, and foundation sockets for the courtyard; and the basin and its pedestal, made out of copper mirrors.

An accounting is made of the gold, silver, and copper donated by the people for the making of the Mishkan. Bezalel, Aholiab, and their assistants make the eight priestly garments—the apron, breastplate, cloak, crown, hat, tunic, sash, and breeches—according to the specifications communicated to Moses in the parshah of Tetzaveh. The Mishkan is completed and all its components are brought to Moses, who erects it and anoints it with the holy anointing oil and initiates Aaron and his four sons into the priesthood. A cloud appears over the Mishkan, signifying the Divine Presence that has come to dwell within it.

TEXT 1

Exodus 35:30–35

ל. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, רְאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם
בְּצִלְאֵל בֶּן אֹוּרִי בֶן חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה:

לא. וַיִּמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים, בְּחָכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת
וּבְכָל מְלָאכָה:

לב. וְלִחְשֹׁב מְחָשְׁבֹת, לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחָשֶׁת:

לג. וּבַחֲרָשֶׁת אָבֹן לְמִלֵּאת וּבַחֲרָשֶׁת עֵץ, לַעֲשׂוֹת בְּכָל
מְלָאכָת מְחָשְׁבֹת:

לד. וּלְהוֹרֹת נָתַן בְּלִבּוֹ, הוּא וְאַהֲלִיאָב בֶּן אַחִיסַמָּךְ לְמַטֵּה
דָּן:

לה. מָלֵא אֹתָם חָכְמַת לֵב לַעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכַת חֶרֶשׁ
וְחֹשֶׁב וְרָקֵם בְּתַכְלִת וּבְאַרְגָּמָן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׁשׁ
וָאָרָג, עֹשִׂי כָל מְלָאכָה וְחֹשְׁבֵי מְחָשְׁבֹת:

30. And Moses said to the Children of Israel, “See, G-d has called by name Bezalel the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah.

31. “And He has filled him with the spirit of G-d in wisdom, in understanding, and in knowledge, and in all manner of workmanship.

32. “And to devise skillful works, to work in gold, and in silver, and in brass.

33. “And in cutting of stones for setting, and in carving of wood, to work in all manner of skillful workmanship.

34. “And He has put in his heart that he may teach, both he and Oholiab, the son of Achisamach, of the tribe of Dan.

35. “G-d has filled them with wisdom of heart, to work all manners of workmanship of the craftsman, and of the skillful workman, and of the weaver in colors, in blue, and in purple, in scarlet, and in fine linen, and of the weaver, even of those that do any workmanship, and of those that devise skillful works.”

QUESTIONS

Why was this special designation of, “See, G-d has called by name,” necessary? Why can’t we just say that Bezalel was a super-talented and creative guy?

TEXT 2A

Nachmanides, Exodus 31:2

והטעם, כי ישראל במצרים פרוכים בעבודת חומר ולבנים, לא למדו מלאכת כסף וזהב וחרושת אבנים טובות, ולא ראו אותם כלל. והנה הוא פלא שימצא בהם אדם חכם גדול בכסף ובזהב ובחרושת אבן ועץ וחושב ורוקם ואורג.

כי אף בלומדים לפני חכמים לא ימצא בקי בכל האומניות כולם, והיודעים ורגילים בהם, בבא ידיהם תמיד בטיט ורפש - לא יוכלו לעשות בהן אומנות דקה ויפה.

As slaves in Egypt, the Jews toiled with brick and mortar and not the fine materials of silver, gold, copper, and precious gems. They never saw such materials. It is thus miraculous that they found anyone among them who mastered metallurgy, woodwork, and weaving.

Even among those who apprenticed in these disciplines, you never find a single person who is a master of them all. Even if there were Hebrews who were schooled in these disciplines, years of working with their hands in clay and straw would have ruined their ability to work in fine crafts.

TEXT 2B

Nachmanides, Ibid.

ועוד, שהוא חכם גדול בחכמה בתבונה ובדעת להבין
סוד המשכן וכל כליו למה צוו ואל מה ירמוזו. ולכן
אמר ה' למשה שיראה הפלא הזה, וידע כי הוא מילא
אותו רוח אלקים לדעת כל אלה בעבור שיעשה
המשכן, כי היה רצון מלפניו לעשות המשכן במדבר,
ולכבודו בראו.

Furthermore, Bezalel was extraordinarily wise to understand the secrets of the Tabernacle and its vessels, to grasp the reason for each one and to what they symbolically referred. Therefore, G-d told Moses to appreciate this miracle and to know that He had bestowed Bezalel with the spirit of G-d so he would understand how to build the Tabernacle in the desert for His glory.

TEXT 3A

Talmud, Berachot 55a

אמר רב יהודה אמר רב: יודע היה בצלאל לצרף
אותיות שנבראו בהן שמים וארץ.

Rabbi Yehudah said in the name of Rav,
“Bezalel knew how to arrange the letters by
which Heaven and earth were created.”

TEXT 3B

Midrash, Shemot Rabah
40:2

כַּשֶּׁעָלָה מֹשֶׁה לְמָרוֹם, הִרְאָה לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל כְּלֵי
הַמִּשְׁכָּן, וְאָמַר לוֹ: כֹּה וְכֹה עָשֵׂה . . . כָּל מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן.

כָּא מֹשֶׁה לִירֵד, סָבוּר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ, קָרָא לוֹ הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לוֹ: "מֹשֶׁה, מְלָךְ עֲשִׂיתִיךָ. אֵין דָּרָךְ הַמְלָךְ
לַעֲשׂוֹת דָּבָר, אֲלֵא גּוֹזֵר וְאַחֲרִים עוֹשִׂים, אַף אַתָּה אֵין לְךָ
רְשׁוּת לַעֲשׂוֹת דָּבָר, אֲלֵא אָמַר לָהֶם וְהֵם עוֹשִׂין".

וְלֹא אָמַר לוֹ לְמִי יֹאמֶר. אָמַר מֹשֶׁה: "לְמִי אֹמֵר?"

אָמַר לוֹ: "אֲנִי מְרַאֶה לְךָ".

וּמָה עָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הֵבִיא לוֹ סִפְרוֹ שֶׁל אָדָם
הָרִאשׁוֹן וְהִרְאָה לוֹ כָּל הדורות שֶׁהֵן עֲתִידִין לַעֲמֹד
מִבְּרֵאשִׁית עַד תַּחֲנִית הַמַּתִּים, דּוֹר וָדוֹר וּמְלָכָיו, דּוֹר וָדוֹר
וּמְנִהֲגָיו, דּוֹר וָדוֹר וּנְבִיאָיו. אָמַר לוֹ כָּל אֶחָד וְאֶחָד
הַתְּקַנְתִּיו מֵאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכֵן בְּצִלְאֵל מֵאוֹתָהּ שְׁעָה הַתְּקַנְתִּיו,
הֵגִי: "רְאֵה קָרָאתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל".

When Moses ascended on High, G-d showed him the vessels of the Tabernacle and told him, "This is precisely how . . . everything in the Tabernacle should be fashioned."

When Moses descended, he assumed that he would be the one to fashion them. G-d called him and said, "Moses, I have appointed you as king, and it is not befitting for the king to personally make these items; rather, he issues decrees and others do the work. You, too, are not to make anything; rather, instruct others to do so."

But G-d did not tell Moses who that would be, so Moses asked, "Who should I instruct?"

G-d replied, "I will show you."

What did G-d do? He brought the book of Adam that depicts all the generations destined to ever live from the beginning of time until the Resurrection of the Dead, each generation with its king, leaders, and prophets. G-d said, "I have predetermined everyone's role already from that moment. Bezalel, too, was appointed at that time to be the master craftsman." This, then, is what the verse states, "See, I have called by name Bezalel."

TEXT 4A

Exodus 35:26

וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נִשְׂא לִבָּן אֶתְנָה בְּחָכְמָהּ, טָווּ אֶת
הָעִזִּים:

All the women whose hearts inspired them
with wisdom spun the goats.

TEXT 4B

Rashi, ad loc.

היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העזים טווין
אותן.

This constituted a superior skill, for the
women spun it on the backs of the goats.

The women in the desert wanted the wool for the Mishkan to shine as it did on the goats themselves. It was their own decision, not something commanded by G-d, as they wished to beautify G-d's Tabernacle.

TEXT 5

*Rabbi Ovadiah Seforno,
Exodus 35:26*

טוו את העזים מעל העזים, כדבריהם ז"ל למען יהיה
בטווי זהר נוסף, כי בהרבה מהפשוטים ימעט קצת
מטוב איכותם כאשר יעקרו ממקום גדולם, כמו שיקרה
בדבש. דבורים ובקאסיא"ה ובחלב ובזולתם.

They spun the wool while it remained on the
bodies of the goats—as the sages explain, to
maintain its full luster. There are many
materials that, once removed from their
natural habitat, begin to decline in quality,
such as bees' honey, etc.

TEXT 6

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
16, p. 456*

די ערשטע הוראה האט מען פון די נשים וואס "נשא
לבן אותנה בחכמה", אז בשעת דער אויבערשטער
האט געגעבן א אידן א חוש וכשרון מיוחד, דארף ער
וויסן אז דאס איז ניט צוליב אים אליין, נאר ער דארף
עס אויסנוצן אין זיין עבודה צו מאכן פון וועלט א
משכן, א דירה לו יתברך. פונקט ווי עס איז געווען ביי
די נשים אין זמן פון בנין המשכן, אז האבנדיק א
כשרון מיוחד, וואס אנדערע האבן עס ניט געהאט,
האבן זיי פארשטאנען, אז אט דער כשרון וואס דער
אויבערשטער האט זיי געגעבן דארף פון זיי
אויסגענוצט ווערן אויף בויען א משכן וואס דארטן
וועט זיין השראת השכינה — ושכנתי בתוכם.
און דעריבער, כאטש זיי זיינען ניט נצטווה געווארן צו
מאכן די טווייה מיט אן "אומנות יתירה", דערציילט די
תורה אז זיי זיינען אליין נתעורר געווארן צו טאן די
"אומנות יתירה" צוליב דעם משכן ה' — און דערמיט
גיט תורה א הוראה לדורות.

The first lesson we learn from these women whose “hearts inspired them with wisdom” is that when G-d gives a person a certain knack or talent, they must know that it’s not to be used solely for personal ends, rather in their mission to build a Tabernacle, to make the world a habitat for G-d.

We ought to be like the women of the Tabernacle. They possessed a unique talent, and they realized that it was a gift from G-d to use in building the Tabernacle, to make a place for G-d’s presence to dwell.

These women were not specifically instructed to utilize this unique talent, yet they were motivated to do so on their own for G-d. The Torah records this narrative to impart a message for all time.

If used for a G-dly, holy purpose, even very indirectly, then it's beautiful, encouraged, and a form of worship in its own right. If it's used for anything else, it's destructive and to be discouraged.

What we might call “bad” is
in fact referred to as
“*kelipah*,” which literally
means a “shell” or “peel.”

TEXT 7

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Likutei Torah 57a*

הקליפות מחשיכות על הניצוצות ומסתירים אותם מכל
צד שלא ירגישו גילוי אור אין סוף ברוך הוא, עד
שיוכלו להיות יש ודבר בפני עצמו . . . ולכך נקראים
בשם קליפות, שהם כמשל הקליפה שהיא חופפת
ומקפת על הפרי הכנוס בתוכה ומסתרת אותה, כמשל
קליפת האגוז, ואין תרופה להוציא הפרי כי אם על ידי
שבירת הקליפה. וכך כדי להוציא ניצוצי הקדושה
מהקליפות המסתירים עליהם היה צריך להיות שבירת
הקליפות.

The *kelipot* dim and conceal the Divine sparks from every angle, so that the Divine light is no longer discernible in them, to the extent they appear to exist independently of G-d. . . . Thus, they are called *kelipot*, for they are like a peel that wraps and encompasses the fruit contained inside it. In similar fashion, the *kelipot* conceal the Divine sparks like a shell around a nut. The only way to extract the fruit is to break the shell. Likewise, to extract the sparks of holiness from the *kelipot* that hide them, the *kelipot* must be broken.

The fact that something exists and appears independent is automatically bad—unless we can prove how it does indeed serve a Divine purpose.

TEXT 8A

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Likutei
Amarim, ch. 6*

והן הם כל המעשים אשר נעשים תחת השמש אשר
הכל הבל ורעות רוח . . . וכן כל הדיבורים וכל
המחשבות אשר לא לה' המה ולרצונו ולעבודתו.

שזהו פירוש לשון סטרא אחרא, פירוש, צד אחר
שאינו צד הקדושה.

וצד הקדושה אינו אלא השראה והמשכה מקדושתו של
הקדוש ברוך הוא.

ואין הקדוש ברוך הוא שורה אלא על דבר שבטל אצלו
יתברך . . . אבל כל מה שאינו בטל אצלו יתברך אלא
הוא דבר נפרד בפני עצמו, אינו מקבל חיות מקדושתו
של הקדוש ברוך הוא מבחינת פנימית הקדושה . . .
אלא מבחינת אחוריים . . . שנתמעט כל כך האור
והחיות מיעוט אחר מיעוט, עד שיכול להתצמצם
ולהתלבש בבחינת גלות תוך אותו דבר הנפרד
להחיותו ולקיימו.

Kelipah . . . includes any deed under the sun that is
all “vanity and an affliction of the spirit”
(Ecclesiastes 1:14) . . . as well as all words or
thoughts that are not directed toward G-dly service. .
. .

This is the meaning of the kabbalistic term *sitra
achra* [literally, “the other side”], i.e., “not on the side
of holiness.”

The side of holiness is exclusively what manifests G-
d’s presence.

Now, G d is only manifest in that which is
surrendered to Him. . . . Anything, however, that does
not surrender itself to G d, but considers itself as an
independent actor, does not receive its life from G-
d’s engaged and holy animating energy . . . rather
from a distant, disengaged source of giving. . . . So
greatly diminished does this energy become that it is
able to become contracted and vested—in a state of
exile—within that seemingly independent entity,
giving it vitality and existence.

TEXT 8B

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Likutei
Amarim ch. 7*

היא בחינה ממוצעת בין שלש קליפות הטמאות לגמרי ובין
בחינת ומדרגת הקדושה, ולכן פעמים שהיא נכללת בשלש
קליפות הטמאות ופעמים שהיא נכללת ועולה בבחינת ומדרגת
הקדושה . . .

כגון דרך משל האוכל בשרא שמינא דתורא ושותה יין מבושם
להרחיב דעתו לה' ולתורתו, כדאמר רבא: חמרא וריחא כו', או
שבביל כדי לקיים מצות עונג שבת ויום טוב.

אזי נתברר חיות הבשר והיין שהיה נשפע מקליפת נוגה, ועולה
לה' כעולה וכקרבן.

וכן האומר מילתא דבדיחותא לפקח דעתו ולשמח לבו לה'
ולתורתו ועבודתו, שצריכים להיות בשמחה, וכמו שעשה רבא
לתלמידיו שאמר לפנייהם מילתא דבדיחותא תחלה ובדחי רבנן.

אך מי שהוא בזוללי בשר וסובאי יין למלאת תאות גופו ונפשו
הבהמית . . . הנה על ידי זה יורד חיות הבשר והיין שבקרבו,
ונכלל לפי שעה ברע גמור שבשלש קליפות הטמאות.

There are levels of *kelipah* that serve as an intermediary between utter evil and the realm of holiness. Sometimes, they can be included in pure evil, and sometimes they are elevated, induced into a holy space. . . .

For example, when one eats fatty beef and drinks spiced wine [not for personal pleasure, but] to open the mind for the service of G-d and the study of His Torah. As Rava said, “Wine and fragrance [make my mind more receptive]” (Talmud, Yoma 76b). Likewise, when one eats meat and drinks wine to fulfill their obligation to enjoy the Shabbat and festivals.

In these instances, the life force of the meat and wine—which flows from *kelipat nogah*—is extracted and elevated to G-d like an offering.

A similar thing happens when one uses humor to sharpen the mind and gladden the heart for Divine service and Torah study, which require joy. Rava would do this by making humorous remarks to his students before they would study, bringing them to good cheer [and thus making them more receptive to the subsequent lesson].

By contrast, one who eats meat gluttonously, and imbibes wine to satisfy the desires of the body and animal soul, . . . causes the life force of the meat and wine they ingested to be temporarily absorbed within utter evil.

If your talents are used positively, in a way that serves a Divine purpose, that's great. But when used for fun, as a way to further your interests rather than G-d's, you become part of the problem: you're furthering the false notion that the world is about me, not G-d.

TEXT 9A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Hayom Yom,
Entry for 27 Nisan*

דברים המותרים, אם עושה אותם להנאתו הם רע
גמור, כמו שכתוב רבינו נשמתו עדן (תניא, ז), לפי
דקדש עצמך במותר לך. צריך להכניס קדושה בדברים
המותרים שיהיה בהם תכלית של תורה ומצות, יראת
שמים ומידות טובות.

The permissible, when done for one's pleasure, is completely evil, as the Alter Rebbe writes in Tanya, chapter 7, for we are commanded, "Sanctify yourself with what is permitted to you" (Leviticus 19:2). One must introduce sanctity into those matters that are permissible so that they serve the purpose of enhancing one's Torah, *mitzvot*, fear of G d, and good character traits.

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
3, p. 907*

דער תכלית העבודה איז אבער, אז אין דעם טאן פון
מסחר זאל זיך הערן און זעען אלוקות. און ניט נאר אז
דער מסחר זאל זיין לשם שמים, אז די גשמיות זאל ער
נוצן צוליב קדושה, נאר אז דער גשמיות אליין זאל
ווערען קדושה . . . וואס דאס איז דער פשט פון "בכל
דרכיך דעהו", אין אלע זיינער וועגען זאל זיין "דעהו",
ניט נאר אז דיינע וועגען זאל זיין צוליב דעהו, נאר אין
זיי אליין — "דעהו".

על דרך ווי דער אכילה פון שבת, וואס דער אכילה
אליין איז א מצוה, פאדערט זיך על דרך זה אויך אין
אכילת חול און אין אלע דברי הרשות, אז יעדער זאך
וואס מען טוט זאל געטאן ווערן ניט נאר לשם שמים,
נאר אויך אין איר גופא זאל זיין דעהו.

The ideal mode of serving G-d is that you should be able to sense the Divine within the business you conduct and within your field of mundane employment. This requires more than engaging in labor or commerce for the sake of Heaven, which lends a spiritual goal to otherwise mundane activities. Rather, beyond that, you should strive to sanctify the mundane activities themselves. This is the true meaning of the verse, "In all your ways, know G-d" (Proverbs 3:6). Not only should your activities be oriented toward Divine awareness, but there should be a Divine awareness within the activities themselves.

A paradigm for this is eating on Shabbat, whereby the physical act of eating is itself a fulfillment of a Divine instruction. Similarly, our weekday food consumption, and for that matter all mundane activities, should be conducted not only for the sake of subsequent sacred goals, but also as immediate methods of experiencing Divine awareness.

With proper mindfulness,
you can transform
anything and everything
in your regular life into
something Divine.

If G-d gave it to
you, don't
ignore it; use it
for the good.

TEXT 11A

Deuteronomy 13:3–4

ג. ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר, גלכה
אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם:

ד. לא תשמע אל דברי הנביא שהוא או אל חולם
החלום שהוא, כי מנסה ה' אלקיכם אתכם, לדעת
הישרכם אהבים את ה' אלקיכם בכל לבבכם ובכל
נפשכם:

3. And the sign or the wonder of which he
spoke to you happens, [and he] says, “Let us
go after other gods that you have not known,
and let us worship them.”

4. You shall not heed the words of that
prophet, or that dreamer of a dream, for G-d
is testing you to know whether you really love
G-d, with all your heart and with all your
soul.

TEXT 11B

Tosafot, Daat Soferim, *ad loc.*

הכוונה, אף אם יבא ויתגלה שאכן אין זה אדם רגיל, בזה
הניחה התורה את האפשרות שנביא שקר יראה מעשים
מופלאים.

למה יתן ה' אפשרות לאיש מעין זה להשיג את האות או את
המופת? ולהלן מבואר שזה יהיה לשם נסיון. לפי זה הוא דבר
קבוע מראש במערכת עבודת ה' בעולם, והוא אחד המכשולים
שה' קבע, שעל ישראל להתגבר עליהם.

אבל יותר נראה שהדבר הזה אפשרי אך כתוצאה מבחירה
חפשית של אחד האנשים שה' חננם בחושים עליונים כדי
שישתמשו בהם להשיג נבואת אמת. אנשים אלו, גם אם הם
לא פועלים מצדם את הנחוץ כדי להשיג נבואת אמת, נשארים
בעלי החושים העליונים — והם עלולים להשתמש בהם
לרעה.

כשם שהוא בכל הכשרונות הגדולים שנחוננו בהם בני אדם,
שתחילתם מיועדים לגדולה וקדושה, ורבים משתמשים בהם
לרעה.

The idea in this verse is that even when it turns out
that this person is indeed extraordinary, we must
withstand the test. The Torah allows for the
possibility that a false prophet will indeed
demonstrate miraculous things.

But why would G-d grant such a person with
remarkable, miraculous capabilities? The verse later
indicates that it is to test us. That would mean that
from the very beginning of humanity's mission to
serve G-d on earth, G-d determined that this person
would stand in the way as a strong challenger
intended only for the Jewish people to overcome.

But a more fitting explanation is that such a thing is
possible as a result of humanity's free will. G-d
endows certain people with extraordinary talents for
them to actualize in the form of true prophecy. Now,
if these people do not take the necessary steps to
achieve this prophetic truth, they still retain their
extraordinary talent—and they are thus very prone to
using it negatively.

So it is with all talents that G-d gives to a person:
they are intended for holy purposes, yet many
misappropriate them for negative things.

TEXT 12A

Talmud, Shabbat 133b

"זה אלי ואנוהו" - התנאה לפניו במצות: עשה לפניו סוכה נאה ולולב נאה ושופר נאה, ציצית נאה, ספר תורה נאה וכתוב בו לשמו בדיו נאה, בקולמוס נאה, בלבלר אומן וכורכו בשיראין נאין. אבא שאול אומר: "ואנוהו" - הוי דומה לו: מה הוא חנון ורחום, אף אתה היה חנון ורחום.

"This is my G-d and I will glorify Him" (Exodus 15:2). Beautify yourself before Him in *mitzvot*. Make before Him a beautiful sukkah, a beautiful *lulav*, a beautiful shofar, beautiful *tzitzit*, beautiful parchment for a Torah scroll, and write in it in His name in beautiful ink, with a beautiful quill by an expert scribe, and wrap the scroll in beautiful silk fabric.

TEXT 12B

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Isurei
Mizbe'ach 7:11*

הרוצה לזכות עצמו, יכוף יצרו הרע וירחיב ידו ויביא קרבנו מן היפה המשובח ביותר שבאותו המין שיביא ממנו. הרי נאמר בתורה "והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו" (בראשית ד, ד).

והוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב שיהיה מן הנאה והטוב: אם בנה בית תפילה - יהיה נאה מבית ישיבתו, האכיל רעב - יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו, כסה ערום - יכסה מן היפה שבכסותו, הקדיש דבר - יקדיש מן היפה שבנכסיו, וכן הוא אומר: "כל חלב לה' וגו'" (ויקרא ג, טז).

One who desires to gain merit, subjugate their evil inclination, and amplify generosity should bring their sacrifice from the most desirable and superior type. For it is written in the Torah, "And Abel brought from his chosen flocks and from the superior ones, and G-d turned to Abel and his offering" (Genesis 4:4).

The same applies to everything given for the sake of the good G-d. It should be most attractive and of highest quality. If one builds a house of prayer, it should be more attractive than their own home. When feeding the hungry, give the best and tastiest foods on the table. When clothing the naked, give attractive garments. When consecrating something, consecrate the best possessions. Indeed, the verse states, "All of the superior quality should be given to G-d" (Leviticus 3:16).

TEXT 13

*Maimonides, Eight
Chapters on Ethics, ch. 5*

והוא אמרם ז"ל: "דירה נאה, ואשה נאה, ומטה מוצעת לתלמידי חכמים". כי הנפש תלאה ותעכר המחשבה בהתמדת עיון הדברים העכורים, כמו שילאה הגוף בעשותו המלאכות הכבדות עד שינוח וינפש, ואז ישוב למזגו השוה - כן צריכה הנפש גם כן להתעסק במנוחת החושים בעיון לפתוחים ולענינים הנאים, עד שתסור ממנה הלאות. כמו שאמרו: "כי הווי חלשי רבנן מגרסיהו, הווי אמרי מלתא דבדיחותא". ויחשוב שעל זה הצד - לא יהיו אלה רעות ולא מעשה הבל, רצונו לומר, עשית הפתוחים והציורים בבנינים ובכלים ובבגדים.

Our rabbis of blessed memory said, "It is becoming that a sage should have a pleasant dwelling, a beautiful wife, and domestic comfort," for one becomes weary, and one's mind dulled, by continued mental concentration upon difficult problems. Thus, just as the body becomes exhausted from hard labor, and then by rest and refreshment recovers, so is it necessary for the mind to have relaxation by gazing upon pictures and other beautiful objects, that its weariness may be dispelled. Accordingly, it is related that when the rabbis became exhausted from study, they were accustomed to engaging in entertaining conversation (in order to refresh themselves). From this point of view, therefore, the use of pictures and embroideries for beautifying the house, the furniture, and the clothes is not to be considered immoral or unnecessary.

TEXT 14

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Igrot Kodesh
4, pp. 222–223*

איך בין געווען העכסט צופרידן לייענען, אז איר ארבעט מיט אייער כח הציור און גרייט זיך צו מאכן אן אויסשטעלונג און אז די פרעסע האט וועגן אייך געשריבן גוטע רעצענזיעס. זיכער וועט איר זען שטייגן אין דעם און אויסניצן אייער כשרון וואס ה' יתברך האט אייך געגעבן צו בריינגען א חיזוק אין יהדות ויראת שמים. . . . מוז איך זיך דא באגרענצן מיט א הערה כללית אין גאנצן ענין. שטיצנדיק זיך אויף דעם פתגם פון בעל שם טוב וואס כבוד קדושת מורי וחמי אדוננו מורנו ורבינו האט פיל מאל איבערגעזאגט אז יעדער איד קען אפלערנען א הוראה בעבודת ה' אין אלעס וואס ער זעט אדער הערט, וויל איך באלויכטן אייער פאל בפרט. זיכער ווייסט איר אז די הויפט קונסט פון א מאלער אין חכמת הציור איז אז ער זאל זיך קאנען אפטרעגן פון דער חיצוניתדיקייט פון דער זאך, און ניט קוקנדיק אויף דער אויסערליכער פארם, זאל ער קאנען אריינבליקן אין דער זאך "אינעווייניק" און דערזען דארט די פנימיות ועצמות הדבר, און קענען דאס דערנאך איבערגעבן בציור, אזוי אז דער וואס זעט דעם ציור פון דעם מאלער זאל פאר עמ אנטפלעקט ווערן אין דער זאך דאס וואס ער האט פריער ניט באמערקט, ווייל דער תוך איז געווען פארשטעלט פון ענינים טפלים. אזוי ארום אנטפלעקט דער מאלער דעם עצמות און מהות פון דער זאך וואס ער צייכנט, און דער וואס זעט עס, דערזעט עס אין אן אנדער אמת'ער ליכט און כאפט זיך, אז ער איז פריער געווען אין א טעות. ככל הדברים האלה וככל החזיון הזה איז איינער פון די עקרים בעבודת האדם לקונו. ווי מיר ווייסן פון דער תורה בכלל און פון חסידות בפרט איז כל הבריאה כולה נעמט זיך פון דבר ה', און דער דבר ה' איז דאס מהוה ומקיים בכל עת ובכל רגע. נאר מצד דעם ג-טליכן כח הצמצום והגבורה שטייט דער דבר ה' בהעלם והסתר און עס זעט זיך בלויז די חיצוניות. איז דער ענין פון עבודה וואס שטיצט זיך אויף דער אמונה פשוטה אז אין עוד מלבדו, אז מען זאל מיט דעם שטאנדפונקט צוגיין צו יעדן ענין אין לעבן און מען זאל זען ארויסבריינגען כל אחד כפי יכולתו וואס מער דעם אלקות שבכל דבר, און קלענער מאכן, אויף וויפל עס לאזט זיך דעם העלם והסתר פון דער חיצוניות אויף אלקות שבתוכו.

I was extremely happy to read that you are working with your artistic talents, that you are preparing to hold an exhibition, and that you have already received favorable reviews in the press. Surely you will progress in the utilization of the talent that G d has granted you toward the strengthening of Yiddishkeit and G d-fearing behavior. . . . I confine myself to a general comment with which I hope to illuminate your particular situation. My comment is based on the saying by the Baal Shem Tov—which my father-in-law, the Rebbe, would often repeat—that a person can derive a lesson in the service of G d from everything he sees or hears about. As you are surely aware, the primary talent of an artist is his ability to step away from the externalities of the thing and, disregarding its outer form, to gaze into its innerness and perceive its essence, and to be able to convey this in his painting. Thus the object is revealed as it has never before been seen, since its inner content was obscured by secondary things. The artist exposes the essence of the thing he portrays, causing the one who looks at the painting to perceive it in another, truer light, and to realize that his prior perception was deficient. And this is one of the foundations of man's service of his Creator. As we know from the Torah—and particularly from the teachings of *Chasidut*—the entirety of creation stems from the word of G d, and the word of G d is what brings it into existence and sustains it in every moment of time. It is only that the Divine power of *tzimtzum* (constriction) holds the Divine life force in a state of concealment and obscurity, and we perceive only its outer form (i.e., the physical reality). Our mission in life—based on the simple faith that “there is none else besides Him” (Deuteronomy 4:39)—is that we should approach everything in life from this perspective. That we should each strive to reveal, as much as possible, the Divine essence in everything, and minimize, to the extent that we are able, its concealment by the externalities of creation.

TEXT 15

*Letter of the Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson,
5 Kislev, 5728 (December
7, 1967),
www.chabad.org/393259/*

I would like to take this opportunity to make a further point, which I had occasion to mention to our very distinguished friend Mr. Chaim Yaakov Lipchitz who, I am glad to note, is going to open the exhibition. I have known Mr. Lipchitz for many years, and know of his sincere interest in all good things, especially those connected with our people.

The point is that those who have been Divinely gifted in art, whether sculpture or painting and the like, have the privilege of being able to convert an inanimate thing, such as a brush, paint, and canvas, or wood and stone, etc., into living form. In a deeper sense, it is the ability to transform to a certain extent the material into spiritual, even where the creation is in still life, and certainly where the artistic work has to do with living creatures and humans.

How much more so if the art medium is used to advance ideas, especially reflecting Torah and *mitzvot*, which would raise the artistic skill to its highest level.

TEXT 16

*Rabbi Chaim Brovender,
“Towards Ahavat Hashem:
Art And The Religious
Experience,” In Wisdom
From All My Teachers:
Challenges And Initiatives
In Contemporary Torah
Education (Jerusalem:
Atid & Urim Publications,
2003), Ch. 3*

Perhaps we have to turn to beauty—the special quality of the creation which takes our breath away and leaves us enraptured with wonder. It may be that beauty and the aesthetic moment provide the only possible contemporary entrée to discovering G-d’s love in the creation. The beautiful sunset is really there. The snow-capped mountains are really there—they inspire in us the notion that creation is perfect and appropriate for us and us alone. . . .

But there is one further point. We are not simply given the gift of perceiving a beautiful landscape or moment; we are able as well to reproduce that beauty or moment in a variety of ways. The ruach memalela enables humanity to practice their appreciation of aesthetics in creation in a number of ways. We are able, for example, to recreate the sunset, or the highlands of Scotland, by painting and reproducing G-d’s world as art. Art (or poetry or music) becomes an interpretation of the aesthetic feeling within us. We take note of the sunset, deciding that it is a vision that has meaning and that leaves an impression, and we try to reproduce it as art. Art as a human endeavor is an attempt to connect to that aspect of creation determined by the aesthetic consciousness to be beautiful. . . .

If we learn to look at the work of art in the proper manner we should be able to connect to this human vision of beauty, which originates in G-d’s created world but insists that beauty must ultimately be seen, reflected, or interpreted by the human view. . . . Looking at the divine sunset in nature encourages us to produce our own sunset; to use words, music, and the plastic arts to reproduce, and then to express in a personal way, the sunset that is G-d’s gift of beauty. Further, the sunset we have produced, written of, or painted, becomes in itself an object of wonder and amazement. If it is true that for the believing person a sunset can be inspiring, if the natural beauty we encounter tells us that we are experiencing G-d’s love and should reciprocate, then it may also be true that the representation of the beauty in nature through art grants us entrée into the special experience of G-d’s love, seen through the prism of human creativity.

TEXT 17A

*Rabbi Avraham Yitzchak
Hakohen Kook, Ein Ayah,
Berachot 9:30 (55b)*

הכשרון האמיתי של המצייר האמן כשהוא ברום מעלת
כשרונו, ובפרט מי שהגיע למדה זו שכשרונו נקדש
ברוח אלקים, הוא להיות מכיר בעמקי טבעי המציאות,
בין מצד הגשמי שלהם בין מצד הרוחני שבהם. . .

והנה כל אלה הדברים הנאמרים בכללם ביוצר כל
יתברך שמו בהעריכנו את פלאות חכמת היצירה כולה,
צריכין להמצא מעין דוגמתן בחכם שלם לחכמת
מלאכת מחשבת. ועל ערך היותר נשגב ויותר רם
נתברך בזה בצלאל על פי רוח אלקים. להשלים ציור
אמיתי צריך חכמה גדולה בהעמדת החלקים הגשמיים
שבו, בחלוקות אורותיו וצלליו, חלקי ציציו ופרחיו
וכיו"ב, הכיון והדיוק הנמר אל עצם טהרת המציאות
וכהנה.

The true talent of a visual artist, when he is
at the peak of his abilities—and especially
one whose talent has been sanctified by the
spirit of G-d—is to be able to see the depths
of existence, both in their physical and
spiritual dimensions. . . .

All these things that are said generally of the
Creator—as we value the wonders of the
creative wisdom altogether, we must find a
model in a wise and whole man devoted to
purposeful creation. The highest and most
blessed of all artists was Bezalel, who
created with the spirit of G-d. He completed
a real picture, which demands a great
wisdom of positioning the physical parts in it,
positioning its lights and shadows, its buds
and flowers, etc., the intention and extreme
attention to detail to reach the essence of
the purity of existence.

TEXT 17B

*Rabbi Avraham Yitzchak
Hakohen Kook, Orot
Hakodesh, vol. 3, p. 306*

הצדיקים המופלאים שאין עולם הזה תופס אצלם מקום מצד גבוליו שפלוחו וצמצומיו, דוקא הם מקירים את העולם ומכבדם אותו, מפני שהם רואים בו עולם עליון, זיו טהור ממקור החיים, ויפיו וטובו מתעלה בעילאים גדולים, והרגשת הנועם והיופי שבו מתגדלת אצלם בגודל של קדושה ועדינות עליונה, עד שהנם תמיד חיים חיים מלאים שיש בהם כל שיקוי הלשד של כל ההנאות האסתתית המענגות את החיים במעלה עליונה מאד. וחשיהם הרוחניים אפילו ביחס להתוכן האסתתי הרגיל, בהכרת היופי שבמראות, שבשירה, שבסדר, שבמדינה ובמוסר, ושכל ערך, מתכפלים בכפלים אדירים עד שהם הנם מקורות היופי והסידור בחיים.

והעולם מזדהר ביופיו ומתעלה בתפארתו על ידי השפעת זיו נשמתם, וכל בעלי אומניות שבחכמות היפות מתעלים, מתעדנים ומתברכים על ידי השפעתם. כי הם בעצמם הנם שרויים בספירת התפארת האלקית, הכוללת בחטיבה אחת כל הדרת שמים וארץ, והתפארת הולכת ומתפשטת על כל היצור, ועל כל מעשיהם, על כל רחשי לבם ונטיותיהם, ואור מלך ביפיו הולך ומתגלה עליהם.

The righteous do not care for the material world due to its limited, constrained, and lowly nature. This attitude accounts for their unique appreciation for the world and why they honor it accordingly, precisely because they see a higher world, a world that is purer and radiant with the source of all life. They see a world of ever-increasing beauty, and they are able to increasingly feel this sensual pleasure and beauty with a holy, refined expansiveness. This feeling expands to the extent that their lives are full of the entire gamut of aesthetics that make life luxurious. Their spiritual senses are greatly attuned to conventional aesthetic beauty, to discern the beauty in something visual, a song, symmetry, social life, ethics, and every other discipline. They are doubly attuned, so much so, that they become the source of all beauty and symmetry in life.

Through the beauty of their souls, the world's beauty is enhanced and made ever more radiant. Every artist in the world is enhanced, refined, and blessed by their influence. These righteous people live in the spiritual beauty of the Divine *tiferet* that includes everything beautiful in Heaven and earth. This beauty evolves into all of creation, into the handiwork of every artist, into the very palpitations of their hearts and their tendencies. Thereby, the light of the King G-d is beautified and expanded upon them.

KEY POINTS

1. Much creativity and artistic expression went into the Temple's construction.
2. We are to use the artistic and creative talents G-d endowed us with for positive and holy purposes.
3. G-d is the only true existence. Our world, which doesn't openly recognize His existence, is considered a "shell" that covers over the truth of existence.
4. Accordingly, there are really only two sides—good and bad. The former is defined by anything that openly recognizes G-d. By extension, anything that doesn't is automatically "bad."

KEY POINTS

5. What this means is that while most mundane matters and experiences appear “neutral,” the way we interact with them is never neutral. It/our experience can be for holy purposes (in some ways), and anything else is automatically “evil.”
6. This reality affords us the opportunity to transform much of our mundane life into something Divine.
7. Our talents and creative self-expression are neutral vehicles, and it’s up to us to use them in a holy way. Otherwise, they have no value—and quite the opposite.
8. There are multiple ways this can be achieved, including but not limited to beautifying religious items and experiences, expanding the mind, and seeing beneath externalities.

